



Arrest

nr. 137 809 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen discrepanties/hiaten bevatten, verzoeker quasi niets weet over de rechtszaak die tegen hem (alsook tegen zijn broer) werd opgestart n.a.v. de moord op Jogotjoyi Talukher, een leider van de Awami League, en zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisweg van Bangladesh naar België ongeloofwaardig zijn.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en gekunstelde post factum-verklaringen, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat “het evident is dat men op de DVZ niet in ideale omstandigheden wordt gebracht om op een logische en coherente manier uit te leggen welke problemen zich allemaal hebben voorgedaan in het land van herkomst” wijst de Raad erop en stelt hij vast dat verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hij hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk verklaarde dat zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en hij er alle elementen die hebben geleid tot zijn vertrek heeft kunnen aanhalen (gehoorverslag CGVS 24 juni 2014, p. 2). Verzoekers stelling is dan ook weinig ernstig. Verzoekers huidige betoog dat “uit het gehoorverslag van DVZ blijkt dat aan verzoeker niet wordt gevraagd welke belangrijke gebeurtenissen zich hebben voorgedaan maar wel wat hij vreest in geval van terugkeer” mist eveneens alle ernst en feitelijke grondslag. Immers, verzoeker werd er, zo blijkt uit het verslag van zijn gehoor aldaar, bij aanvang van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat “bij het invullen van de vragenlijst (...) van” de “asielzoeker verwacht” wordt dat hij “nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom” hij “bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert” en “in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft” (vragenlijst DVZ, p. 1). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. De vastgestelde discrepanties/hiaten in verzoekers opeenvolgende verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of betrekking hebben op het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift gewag maakt van drie zaken tegen zijn persoon en in dit verband oppert dat “er in mei 2013 ook nog een andere zaak” zou “zijn opgestart nav een incident tussen aanhangers van AL en JI, waarbij verzoeker eveneens -weer totaal ten onrecht- werd betrokken”, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder slechts melding maakte van twee zaken die tegen hem zouden zijn aangespannen, met name een in verband met activiteiten tegen de staat en een aanslag op de politie en een ander wegens de moord op Jogotjoyi Talukher, en hij nooit eerder met een woord repte over de zaak die in mei 2013 tegen hem zou zijn opgestart. De vaststelling dat verzoeker deze beweerde laatste rechtszaak nooit eerder ter sprake bracht, ondermijnt, net als de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent de twee andere zaken tegen zijn persoon, welke hij niet ontkracht of weerlegt en waarvoor hij geen aannemelijke verklaring biedt, op ernstige wijze zijn algemene en algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker thans oppert dat het mede omwille van financiële en praktische redenen niet mogelijk is om stipt op de hoogte te blijven van de procedure in de moordzaak, gaf hij eerder een heel andere uitleg voor zijn onwetendheid dienaangaande, door ten aanzien van de commissaris-generaal te verklaren dat hij na zijn vlucht uit zijn land van herkomst niet (meer) met zijn familie over die zaak heeft gepraat en hij er zelf geen informatie over heeft gezocht, hetgeen getuigt van een manifest gebrek aan interesse in die verklaarde vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Ondanks en niettegenstaande verzoekers huidige blote beweringen bijkomende inspanningen te leveren om stukken in verband met die moordzaak te bekomen, ontbreekt hiervan nog steeds elk begin van bewijs. Dit totaal gebrek aan elk begin van bewijs en de vastgestelde gebrekkige kennis en interesse

van verzoeker in die beweerde moordzaak zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder op de helling.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het verzoek tot horen op vraag is van de cliënt, maar dat deze ziek is en daarom niet op de zitting aanwezig. Daar de advocaat van verzoekende partij zich louter beperkt tot de opmerking dat verzoekende partij gevraagd heeft om gehoord te worden, maar dat zij ziek is en daarom niet op de zitting aanwezig, zonder dat zij echter (daadwerkelijke en concrete) opmerkingen aangaande de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op

voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS